

QWERTY

EEN *WHODUNNIT* MET EEN PSYCHOLOGISCHE, PARANORMALE TWIST

S.J. PAUL

GRATIS VOORPUBLICATIE

THRILLER

Lees ook van S.J. Paul

De *Eilanden*-serie:

Het Eiland

De Geest

De Wolf

De Ziel

Abonneer u nu op de Scelta Publishing Nieuwsbrief.

Ga naar www.sceltapublishing.com;

 www.facebook.com/sceltapublishing;

 www.twitter.com/UitgScelta;

 www.instagram.com/sceltapublishing

en ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels, blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties en maak kans op fantastische prijzen!

THRILLER

QWERTY

S.J. PAUL

© 2017 Scelta Publishing

© 2016 S.J. Paul

Omslagbeeld: GoodMood Photo's | Shutterstock.com

Omslag- en opmaakontwerp: Evelien van Steenis

Tekstredactie: Linda Everts

Auteursfoto: S.J. Paul

Eerste druk, mei 2017

ISBN 978-94-91884-64-1

NUR 332

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

WWW.SJPAUL.NL

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deel 1

Gent, juli 1993

1

Rina Willems huivert terwijl ze in een hoek van het te warme café zit en met doffe ogen naar buiten staart. Het is midden zomer, Gentse Feesten en de stad is gevuld met dagjestoeristen. Iedereen lijkt vrolijk te zijn, te genieten van het fantastische zomerweer. Ze eten ijsjes, hangen wat rond, keuvelen met wildvreemden. Overal is het veel te druk. Op verschillende plaatsen spelen muzikanten. Mensen amuseren zich. De stad leeft.

Rina voelt zich dood vanbinnen. Haar ogen staan dof en treurig, dat is al jaren zo. Ze weet niet meer hoe het voelt om te lachen, om haar lippen zelfs maar te bewegen bij het zien van iets leuks, optimistisch. In haar leefwereld bestaat het woord *leuk* niet meer. Optimisme heeft ze al lang verleerd. In haar universum is alles zwart.

De vrouw beeldt zich in dat haar ex-man zich hoofdschuddend en in stilte afvraagt waarom ze zichzelf niet uit de put trekt waarin ze acht jaar geleden terecht is gekomen. Hij kijkt haar nauwelijks aan. Niemand kijkt haar tegenwoordig nog aan. Ze is een grijze muis die aan de rand van de samenleving leeft. Er is niemand die nog om haar geeft. Ze is eenzaam.

Haar ouders zijn al lang dood, broers of zussen heeft ze niet en Frank is al lang verder gegaan met zijn leven. Hij heeft intussen een nieuwe dochter, een vrouw die niet gek is, een hond en drie katten, een mooi huis in een rustige wijk en een fijne baan waarvoor hij nauwelijks hoeft te reizen. Hij heeft het gemaakt, ondanks hun gedeelde verdriet. Hij liet zich niet kisten.

Rina komt niet meer vooruit. Ze probeert al acht jaar om het verleden te vergeten maar het lukt haar maar niet.

Haar zoontje Davy is – *was* - haar leven. Hij alleen kon haar gelukkig maken. Vier jaar lang had ze geprobeerd hem te krijgen en toen het zover was, liet ze hem door haar eigen stommitieit weer gaan. Ze probeert te vergeten dat hij al acht jaar dood is, doet al jaren alsof het voorval nooit gebeurd is en pretendeert dat hij gewoon opgegroeid is.

Meestal lukt het haar om te doen alsof. In haar huis heeft hij een eigen kamer. Ze koopt speelgoed voor hem, kleding en schoenen. Elke zes maanden vervangt ze de gekochte kleding met nieuwe die ze dan telkens netjes in de kast hangt. Ze heeft een spelcomputer gekocht, video's en speelgoed. Ze doet alsof hij naast haar zit wanneer ze met tranen in de ogen met deze spullen speelt.

Rina leeft in haar eigen wereld met haar eigen grenzen. De artsen laten haar in die waan omdat het daar veilig is voor haar. Ze is ongevaarlijk, zo zeggen zij. Ze doet geen vlieg kwaad. Het enige wat zij wil, is de herinnering aan haar overleden zoontje intact houden.

Ze krijgt medicatie die haar rustig moet houden. Alleen kunnen de pillen niet voorkomen dat ze compleet hol is van binnen en dat ze elke dag weer met de realiteit wordt geconfronteerd. Ze praat vaak in het ijle tegen Davy en negeert anderen om haar heen die haar aanstaren alsof ze gek is.

Rina voelt tranen langs haar gezicht rollen en veegt ze nonchalant weg wanneer Frank haar minachtend aankijkt. 'Je moet jezelf wat opbeuren,' zegt hij zoals altijd. 'Ga weer naar buiten, geniet van de zon, zoek een hobby, ga opnieuw werken, leer omgaan met mensen. Doe iéts, Rina. Je bent je zoontje verloren en dat is erg. Maar je hebt ook nog een dochter die je mogelijk nooit meer zal terugzien als je jezelf niet vermant. Zo kan Anja je niet ontmoeten en dat weet je.'

De vermelding van hun dochter steekt Rina recht door het hart. Het is nog niet erg genoeg dat hij een kind heeft verwerkt bij een andere vrouw. Het is nog erger dat hij zich ook *hun* dochter heeft toegeëigend. Ze had geprobeerd om Davy te vergeten door een andere baby te krijgen. Alleen creëerde de komst van Anja precies het omgekeerde effect. Tijdens een zware postnatale depressie stortte ze volledig in. Frank nam Anja meteen van haar af en woont sindsdien apart.

Ooit zal ze hem dat betaald zetten, maar vandaag niet. Vandaag heeft Rina geen tijd om te treuren. Ze moet binnen een uur terugkeren naar de instelling waar ze drie maanden geleden voor de vijfde keer werd opgenomen. Ze heeft zich vrijwillig laten opnemen, waardoor haar grenzen langzaamaan verruimen. Af en toe mag ze naar buiten, zoals vandaag. Haar artsen willen haar opnieuw klaarstomen voor de maatschappij om dan zo snel mogelijk haar plaats af te staan aan een ander. En zij wil zo snel mogelijk haar dochter terug, maar dat zegt ze hen niet.

Frank heeft helemaal geen zin om met haar te praten. Zijn vrouw en twee dochters lopen daarbuiten en genieten van de zon terwijl hij hier binnen zit, opgescheept met haar.

‘Waar is Anja?’ vraagt ze wanneer hij haar een aantal documenten voorschuift die voorgoed een einde zullen maken aan hun oude leven.

‘Ze is bij haar moeder,’ zegt Frank.

Dat steekt haar nog meer, het feit dat haar dochter mama zegt tegen iemand anders. Anja herinnert zich haar echte moeder nauwelijks. Ze mag Rina amper een uurtje zien onder begeleiding, tweemaal per maand. Meer gunt men haar voorlopig niet. Maar Rina wil haar dochter terug, daar zal ze alles voor doen.

‘Ik ben haar moeder,’ zegt ze zacht.

‘Niet voor Anja,’ reageert Frank koud. ‘Dat weet je. Jij bent een vreemde voor haar, jij hebt haar niet opgevoed.’

Rina zegt niets, haar blik gefocust op de papieren op de tafel. Ze kan de letters amper lezen, begrijpt zelfs niet wat er staat. Haar hand beeft wanneer ze beseft dat ze hiermee haar laatste stukje thuis voorgoed zal afgeven.

De scheiding was al een tijdje rond, nu wordt het definitief tijd om de gezinswoning te verkopen. Dat huis is haar enige houvast aan het verleden, het enige wat ze nog heeft als herinnering aan de tijd met Davy en Anja. Davy’s kamer met zijn spulletjes is daar. Ook dat wordt haar nu afgenomen. Toch protesteert ze niet omdat ze weet dat het geen zin heeft tegen Frank in te gaan. Hij zou haar zonder aarzelen ook die laatste twee uurtjes per maand afpakken. Ze tekent alles zonder morren.

Rina weet dat ze Frank al lang kwijt is, tegenstribbelen heeft geen enkele zin. Niets heeft nog zin. Het besef dat ze net alles vrijwillig heeft opgegeven, dringt hard tot haar door. Waarom zou ze in godsnaam nog blijven?

Frank knikt dankbaar en opgelucht wanneer ze de pen op tafel smijt en steekt snel alle paperassen weg, alsof hij bang is dat ze de papieren toch nog gaat verscheuren. Daarna staat hij op en verlaat zwijgend het café. Zelfs een kus of een handdruk krijgt ze niet meer en ze kan het hem niet eens kwalijk nemen. Ze heeft zijn leven verzuurd. En hij het hare.

Ze beeldt zich in dat hij een eindje verder met zijn nieuwe vrouw en *hun* gezinnetje een ijsje gaat eten op een terras, gevolgd door een boottocht en een bezoek aan een of ander museum. Misschien betaalt hij wel nieuwe kleren voor het hele gezin, om te vieren dat zij vanaf nu geen deel meer uitmaakt van hun levens. Vanavond zal hij wellicht zijn gezin trakteren op een heerlijke maaltijd

in een pittoreske brasserie. Daarna zullen ze naar hun gezellige stadswoning met het perfecte tuintje gaan waar ze nog zullen nagenieten van deze fantastische vakantiedag.

Heel af en toe zal hij nog aan haar denken op een onbewaakt moment, maar eigenlijk bestaat ze allang niet meer voor hem. Morgen zal hij de papieren bezorgen bij de notaris en hun band definitief verbreken. Daarna hoeft hij haar nooit meer te zien. De begeleide bezoeken waar ze recht op heeft, zullen stilaan stoppen. Ook daar zal hij wel voor zorgen. En dan heeft Rina niets meer.

Ze verlaat een tijdje later het café en sloft door de overvolle Veldstraat met haar gezicht naar de grond gericht. Niemand heeft oog voor haar, deze keer is Davy niet in haar gedachten. Ze is echt alleen en haar maag rammelt. Nog een half uur en ze moet terugkeren naar de instelling. Nog net tijd genoeg om een hamburger te eten en daarna met de auto terug te rijden, rekent ze uit.

Het is druk bij McDonald's, met talloze zeurende kinderen en ouders die kregelig worden omdat het allemaal veel te lang duurt. Tijdelijke medewerkers doen hun best de hongerige meute te helpen, maar het is spitsuur en niemand heeft veel zin om te wachten.

Rina staat geduldig in de rij, bestelt haar hamburger en cola en gaat in een hoek zitten waar nog net een plaatsje vrij is, tussen twee gezinnen in gewurmd. Haar hart breekt omdat ze tussen kinderen zit maar ze blijft zitten. Het is er enorm rumoerig.

Haar blik dwaalt rond, op zoek naar Davy, zoals ze altijd doet wanneer ze zich in menigten begeeft. Soms droomt ze dat haar zoon plots naast haar zit, naar haar opkijkt en vraagt of hij haar cola mag delen. Dan reikt ze glimlachend haar beker aan om zich dan te realiseren dat hij maar een schim was en haar hand zich naar niets uitstrekt.

Naast haar zitten twee jongens in het gezelschap van hun ouders. De vader is aan de praat met een andere man. De moeder leest op haar gemak een tijdschrift en trekt zich niets aan van het gekibbel tussen haar kinderen.

De ene jongen is een jaar of tien met blond haar, bruine ogen en een reeks sproeten die over zijn neus gedrukt staan in een spoor van vlekjes. De andere is een jaar of acht. Een pijnscheut schiet door haar heen wanneer ze de jongste van de twee beter bekijkt. Hij heeft zwart haar, felblauwe, grote ogen en is groot voor zijn leeftijd. Hij lijkt op Davy, tot de sproetjes rond zijn neus toe. Tenminste, zo beeldde ze zich Davy altijd in zou hij acht geworden zijn. Ze realiseert zich met een schok dat dit kind een jongere versie van Frank is.

De jongens lijken totaal niet op elkaar maar toch moeten het broers zijn. Ze spreken de volwassenen beiden aan met mama en papa. De oudste lijkt precies op zijn vader, de jongste is het evenbeeld van de moeder. De zwartharige jongen draait zich half naar haar toe en lacht hartelijk om een mop van zijn broer. Hij kijkt haar een seconde lang aan en concentreert zich dan weer op zijn broer die hij Kris noemt. Rina voelt zich plots ziek van opwinding, vol verwachting en overtuiging. Dit *is* haar Davy, ze is er zeker van. Zijn echte naam komt ze niet te weten.

Wanneer het gezin het restaurant verlaat, grijpt Rina haastig haar handtas en loopt hen achterna. Ze is haar terugkeer naar de instelling volledig vergeten. Ze is zelfs vergeten dat ze een psychiatrische patiënte is. Het enige wat telt is de zwartharige jongen met zijn mooie, blauwe ogen. Ze kan en mag hem niet uit het oog verliezen. Haar hart klopt van opwinding in haar keel.

Het gezin wandelt zorgeloos door de stad, winkel in, winkel uit. De jongste houdt vaak de hand van zijn

moeder vast. Rina blijft steeds in hun buurt, ver genoeg om niet op te vallen. Het gezin merkt haar nooit op. Ze lopen gearmd door de straten, genietend van hun eerste vakantiedag samen.

In een speelgoedwinkel splitsen ouders en kinderen op. De jongens haasten zich naar de LEGO-afdeling op de benedenverdieping. Het echtpaar toont meer interesse in de video's en naar boven trekt om tussen de rekken te snuisteren.

‘In de winkel blijven, jongens,’ gebiedt hun moeder hen, waarna ze haar man volgt.

De kinderen horen haar allang niet meer, meer geïnteresseerd in het ruime aanbod. Ze ruziën luidruchtig over welke LEGO-set het beste is. De oudste is gek van ruimteschepen, de jongste wil absoluut ridders en kastelen. Rina staat stil aan de andere kant van het rek en houdt hen in de gaten. Haar ogen laten de jongen geen seconde los.

‘Ik moet plassen,’ zegt Kris, de oudste broer.

‘Alweer?’ vraagt zijn jongere broer.

‘Ja,’ kreunt hij, ‘teveel cola gedronken.’

De oudste jongen staat half te springen in de winkel, zijn handen tegen zijn broek gedrukt. De zwartharige jongen lacht en concentreert zich alweer op de LEGO-sets. Zijn ogen blijven rusten op de doos met ridders. Een winkelbediende die vlakbij hen staat, wijst naar een deur achter de kassa en spreekt Kris aan.

‘Daar is een toilet, ga maar snel hoor.’

De blonde jongen loopt haastig naar de balie en verdwijnt achter de afgebladderde deur. De jongste broer neemt een doos uit het rek en draait die verschillende malen om. Hij schrikt op wanneer vlakbij iets luid op de grond dendert. Hij kijkt naar Rina die naast hem knielt en knikkers begint op te rapen die uit een opengescheurd zakje zijn gevallen.

‘Zal ik u helpen?’ vraagt de jongen beleefd. Hij valt op zijn knieën en begint de knikkers snel op te rapen. Rina blijft op de grond zitten, haar blik gefocust op de jongen die helemaal niet doorheeft dat hij bekeken wordt. Ze houdt het zakje open terwijl hij de knikkers opraapt en aan haar geeft. Zijn hand raakt per ongeluk de hare. Een schokgolf gaat door haar heen.

‘Ik ben onhandig geboren, vrees ik,’ glimlacht Rina.

Ze bestudeert die jongen die over de grond kruipt en geduldig alles opraapt. Zij blijft op haar knieën zitten, nauwelijks in staat zich in te houden. Haar instinct schreeuwt haar toe de jongen mee te nemen, maar ze beheerst zich, tranen in haar ogen. Wanneer alles gevonden is, staat het kind op en concentreert zich weer op de felbegeerde set alsof er niets gebeurd is. Rina overhandigt het gescheurde zakje met inhoud aan de toegesnelde verkoopster en verontschuldigt zich verschillende malen voor het ongemak.

Rina komt terug naast de jongen staan. ‘Hoe heet je?’ vraagt ze haast ademloos, hopen en biddend dat hij David of Davy zal zeggen.

‘Marijn.’

Marijn. Ze laat de naam door haar hoofd gaan. Mooie naam, maar Davy is mooier. ‘Ik ben Rina,’ zegt ze en ze steekt haar hand uit ‘Ik heb een probleem. Mijn zoon Davy wordt morgen acht jaar. Hoe oud ben jij?’

‘Ook acht,’ mompelt Marijn, die duidelijk geen zin heeft om met haar te praten.

‘Ik zoek een geschenk voor hem maar ik weet nooit waar hij van houdt. Weet jij iets leuks?’ Rina bukt zich tot zijn hoogte.

‘Ik houd van LEGO,’ zegt Marijn. ‘Ridders en kastelen zijn mijn favorieten. Misschien houdt hij daar ook wel van?’

Ze aarzelt. ‘Hij heeft nog nooit een set gekregen. Denk je dat hij het leuk zal vinden?’

‘Natuurlijk. Iedereen houdt van LEGO.’

‘Denk je?’

‘Natuurlijk!’ Marijn knikt enthousiast. ‘Die daar is super!’ Hij geeft haar de doos die hij net nog vasthad alsof ze uit goud bestaat.

‘Dat is heel aardig van je,’ glimlacht Rina. ‘Ja, dat zal ik voor hem kopen. Woon jij in de stad? Wie weet zitten jullie wel op dezelfde school.’

‘Wij wonen in Mariakerke, net buiten de stad,’ zegt Marijn. ‘Weet je waar dat is?’

‘Ja hoor. Ik heb daar ook nog gewoond. Waar ergens?’

‘De Appelstraat.’

‘Oh die straat ken ik,’ zegt Rina vriendelijk. ‘Het is er mooi. Mijn oom woont op nummer 16.’

‘Wij op nummer 30,’ mompelt Marijn. Zijn gedachten dwalen alweer af. Hij hoopt in stilte dat de vrouw hem met rust laat zodat hij verder kan kiezen. Rina ziet Kris naar hen toe stappen.

‘Veel plezier nog,’ zegt ze tegen Marijn en laat hem alleen. ‘En bedankt voor je hulp.’

‘Tot ziens,’ zegt Marijn met zijn blik gericht op de rayons. De vrouw stapt met de set naar de kassa en betaalt contant. Daarna snelt ze de winkel uit.

‘Wie was dat?’ hoort ze Kris nog net vragen voor ze naar buiten stapt. ‘Je weet dat je van mama niet met vreemden mag praten.’

‘Gewoon iemand die iets vroeg.’ Marijn haalt zijn schouders op en vergeet net als zijn broer al snel het voorval.

Rina haast zich naar de parking, kruipt met bevende handen en kloppend hart achter het stuur van haar wagon. Haar hand rust op de doos die naast haar ligt. Ze

kijkt ernaar en herinnert zich precies de pretlichtjes in zijn ogen toen hij die set aanwees. Ze beeldt zich in hoe hij de doos uitpakt en aan de slag gaat. Hij zal zo blij zijn wanneer hij ze echt zal krijgen uit haar handen.

Ze heeft moeite adem te halen. Ze *moet* kalmeren. Ze weet wie hij is! Ze kent zijn woonplaats, zijn straat, zijn huisnummer. Ze vergeet dat ze terug naar de instelling moet, dat ze er nu al had moeten zijn. Ze vergeet alles, behalve de jongen die Marijn heet. Nee, Marijn is niet zijn naam. Hij heet Davy en hij komt bij haar wonen.

Rina heeft niet over alles gelogen. Ze kent de straat wel degelijk. Haar vader woonde in Mariakerke voor zijn dood, maar dat huis is allang afgebroken en haar vader is ook al een tijd dood. Ze rijdt rustig mee met het verkeer, rijdt de kalme straat van de rustige woonwijk in en parkeert op het kleine pleintje schuin tegenover nummer 30, vlak naast de ingang van een groot speelterrein.

Haar auto staat beschut tussen grote bomen. Ze draait haar raampjes open om frisse lucht binnen te laten en wacht. En wacht. En wacht. Van hieruit kan ze het huis en zijn inwoners in de gaten houden zonder zelf opgemerkt te worden.

Het is rustig in de wijk. Iedereen zit op de Gentse Feesten of is op vakantie. Ze hoopt dat de familie niet de hele avond in de stad zal blijven. Ze heeft tijd, ook al verlangt ze zo erg naar haar zoon dat ze er bijna fysiek ziek van wordt.

Twee uur later is het zover. De gezinswagen parkeert op de brede oprit voor de gezinswoning. De familie gaat nietsvermoedend naar binnen. Gordijnen worden opengeschoven, ramen worden opengezet. Ze lopen binnen en buiten met pakjes en tassen tot de deur uiteindelijk sluit. De rest van de avond laten ze zich niet meer zien. Nerveus sluit ze haar auto af, niet langer in

staat zomaar af te wachten. Ze wandelt nonchalant naar de overkant van de straat en luistert intensief naar de kinderstemmen in de tuin achteraan het huis. Ze staat stil, sluit haar ogen en beeldt zich in dat haar zoon daar is en op haar wacht.

Daarna blijft ze trillend van zenuwen tegen een oude eik staan voor zolang ze durft. Wanneer het duister wordt en het eerste licht in huis aan gaat, stapt ze terug in haar auto en valt in slaap achter het stuur.

1993

De achtjarige Marijn wordt wekenlang ontvoerd en gevangen gehouden door een psychiatrische patiënte, terwijl zijn oudere broer Kris op hem moest letten. De traumatische gebeurtenis zorgt voor een onherstelbare breuk tussen de broers die steeds meer uit elkaar groeien.

2015

De dertigjarige boekhouder Marijn leidt al jaren een teruggetrokken leven, tot hij samen met Kris, intussen een bekend auteur, een kasteeltje erft van hun oudoom. De broers nemen samen met Marijns vriendin Louise hun intrek in de woning in een poging hun verzuurde relatie te herstellen. De driehoeksrelatie zorgt voor hevige spanningen tussen hen.

Een oude schrijfmachine wekt de interesse van Kris. Geobsedeerd door het toestel sluit hij zich wekenlang op om fanatiek aan een nieuw manuscript te werken. Marijn kijkt machteloos toe hoe zijn broer zich afzondert en steeds vreemder begint te gedragen. Kris' obsessie escaleert tot er een dramatische gebeurtenis plaats vindt.

Sandra J. Paul (1972) is in het dagelijks leven ondernemer en een creatieve, bezige bij. Ze is getrouwd en moeder van drie zonen. Ze schrijft in zeer uiteenlopende genres en voor verschillende leeftijden, telkens met een paranormaal tintje als rode draad in haar werk. Ze debuteerde met de *Eilanden*-serie.

Sandra won in 2015 de derde prijs van de Aspe Award met haar verhaal: *Duivelse Drank*.

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

ISBN 978-94-91884-64-1

9 789491 884641